

นิทานเวตาลเรื่องที่ 2

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 2

พระราชชาติวิกรมเสนาเสด็จกลับไปพักผ่อนที่สวนโคกอีกครึ่งหนึ่งเพื่อจับตัวเวตาล เมื่อเสด็จไปถึงที่นั่น ทรงสูดสายพระเนตรดูโดยรอบในความมืดอันมีแสงไฟเรือง ๆ จากจิตกาธานสองมา ในที่สุดก็พบศพอันนอนหงายอยู่บนพื้นดินกำลังกรนอยู่ จึงเข้าไปจับตัวศพนั้นซึ่งมีเวตาลสิงอยู่ตัวขึ้นมา และรีบดำเนินไปอย่างรวดเร็วเพื่อไปยังที่ซึ่งนัดไว้กับโยคีศานติศีล เวตาลซึ่งแขวนอยู่บนนั้นก็เริ่มกล่าวทำลายความเยือกเย็นขึ้นว่า

"โอ ราชะ ภาระที่พระองค์ต้องทนแบกไว้นี้ช่างสาหัสสาครรจ์เสียจริง ๆ ไม่เหมาะสมแก่พระองค์เลย ถ้ากระไรข้าจะเล่านิทานให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงเพลิดเพลิน ขอให้ทรงฟังเถิด"

บนฝั่งของแม่น้ำยมนา ณ ที่แห่งนั้น เป็นเขตคามที่กำหนดไว้สำหรับพวกพราหมณ์โดยเฉพาะ มีชื่อว่าหมู่บ้านพรหมสถล ในหมู่บ้านนี้มีพราหมณ์ผู้หนึ่งอาศัยอยู่ มีชื่อว่า อคินีสวามิน เป็นผู้ที่เจนจบในคัมภีร์พระเวททั้งปวง (คือคัมภีร์ไตรเวท ประกอบด้วยคัมภีร์ฤคเวท ยชุรเวท และสาหมเวท ต่อมาภายหลังได้เพิ่มเขาไปอีกคัมภีร์หนึ่ง คืออถรรพเวท จึงเรียกว่า จตุรเวท) พราหมณ์ผู้นี้มีบุตรสาวแสนสวยผู้หนึ่งชื่อว่า มันทรวาตี ความงามของนางล่ำเลิศหาที่เปรียบมิได้ราวกับเป็นผลงานที่พระพรหมทรงสรรสร้างขึ้น และเมื่อนางได้กำเนิดมาแล้วก็ดูเหมือนว่าทวารวตาเธอทรงสถิตเยื่อใยในเทพอัปสรทั้งปวงโดยสิ้นเชิง เมื่อนางเจริญวัยเป็นสาวแรก-runเห็นปรากฏว่ามีพราหมณ์หนุ่มสามคนเดินทางมาจากแคว้นกันยูกุพะ พราหมณ์เหล่านี้เป็นผู้แตกฉานในศาสตร์ทั้งปวงเท่าเทียมกัน และพราหมณ์แต่ละคนก็มุ่งมาสู่ขอมันทรวาตีโสมงามจากบิดาของนาง ต่างคนต่างก็สาบานวาถานางแต่งงานกับคนอื่น ตนก็จะฆ่าตัวตาย แต่บิดาของนางก็มีโดยนางให้แก่ใคร เพราะเกรงว่าหากให้คนหนึ่ง อีกสองคนก็จะฆ่าตัวตายเสีย ดังนั้นนางจึงคงอยู่เป็นโสดเรื่อยมามิได้คิดแต่งงานกับใคร และพราหมณ์ทั้งสามก็ยังคงพอกอยู่ที่นั่นเรื่อยมา ทั้งกลางวันและกลางคืนก็เฝ้าแต่มองดูพักตร์ของนางอันงามเปล่งปลั่งราวกับสมบูรณจันทร์ (พระจันทร์เต็มดวง) ต่างก็ไม่ไดกินไม่ไดนอน ทำตนราวกับนกโจกระ (นกเขาไฟ ตามนิยายโบราณกล่าวว่า "ยังชีพอยู่ได้ด้วยแสงจันทร์") ซึ่งอาศัยแสงจันทร์เป็นอาหารฉะนั้น

ต่อมานางมันทรวาตีล้มป่วยเป็นไขอย่างรุนแรง นางมีอาจะทนทานต่อพิษไข้ได้ก็ถึงแก่ความตาย พราหมณ์หนุ่มทั้งสามมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง นำร่างอันเป็นศพของนางไปสุบซา สวดให้แก่นางด้วยความรักและเมตตาพนาซึ่งจิตกาธาน พราหมณ์หนุ่มคนหนึ่งสร้างกระท่อมน้อยขึ้นตรงที่ไกล เอาเถาถ่านองครของนางมาไปรองลงบนเตียงและนอนทับบนพื้น เขาจึงชีพไปวันหนึ่ง ๆ ด้วยการถือเกศาอาหารกินตามมีตามเกิด พราหมณ์คนที่สองรวบรวมกระดูกของนางเอาไปทิ้งในแม่น้ำคงคาอันศักดิ์สิทธิ์ ส่วนพราหมณ์คนที่สามก็ถือศพเป็นโยคีท่องเที่ยวพนจรไปยังดินแดนต่าง ๆ

โยคีเดินทางผ่านแคว้นต่าง ๆ เรื่อยมาจนถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อวรัลโลก จึงเข้าไปปรึกษาจารย์ที่บ้านพราหมณ์ผู้หนึ่ง ท่านพราหมณ์ได้ต้อนรับเขาด้วยอัธยาศัยอันดียิ่ง เขาจึงบิโรคาอาหารในบานพราหมณ์ผู้นั้น ขณะนั้นมีเสียงทากรองจาขึ้นมาและร้องติดต่อกันไม่หยุด ไม่มีใครจะห้ามให้หยุดได้ นางพราหมณ์ผู้เป็นมารดาบิดาโศกจึงจับทากรขึ้นมาแล้วโยนโครมลงไปในกองไฟ เด็กถูกไฟเผาจนกลายเป็นเถาถ่าน โยคีผู้หนึ่งกินอาหารอยู่เย็บ ๆ แลเห็นเหตุการณ์โดยตลอดก็ตกใจ รุกสยดสยองจนขนหัวลุกขึ้น ร้องออกมาว่า "พุทโธ พุทโธเอย นีชาเขามาในบานของพราหมณ์รากละหรือนี้ ข้าไม่กินอะไรแล้ว เพราะการเสพอาหารในบานของพราหมณ์ปีศาจเช่นนี้เป็นบาปกรรมอย่างหนักทีเดียวจะไม่จะเป็นอาหารชนิดใดก็ตาม"

ขณะที่เขากล่าวดังนั้น พราหมณ์ผู้ศฤงคาร (เจ้าของบ้าน) จึงพูดว่า

"อย่าตกอกตกใจไปเลย ท่านจงคอยดู ข้าจะชุบชีวิตเด็กคนนั้นขึ้นใหม่ โดยการร่ายมนตร์อันศักดิ์สิทธิ์ ดูลิ"

เมื่อกล่าวดังนั้นแล้ว มหาพราหมณ์ก็เดินไปหยิบคัมภีร์มหาเวทอันศักดิ์สิทธิ์มาเปิดออกแล้วสวดมนต์รบทหนึ่ง ขณะที่สวดเขาก็เอาขี้เถ้าไปรองลงในกองไฟ พอสวดจบลง เด็กก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ มีลักษณะและองค์พพ (อวัยวะ) เหมือนเดิมทุกประการ พราหมณ์เอาคันตุกะเห็นเหตุการณ์เป็นดังนั้นก็คอยคลายใจ ลงมือเสพอาหารต่อไปตามปกติ พราหมณ์เจ้าของบ้านเมื่อร่ายมนตร์เสร็จแล้ว ก็เอาคัมภีร์ไปเก็บไว้ที่เดิม ลงมือกินอาหารเสร็จแล้วก็เขานอนในราตรี พราหมณ์เอาคันตุกะก็กระทำเช่นเดียวกัน

พอเห็นพราหมณ์เจ้าของบ้านและภรรยาอนหลับแล้ว โยคีหนุ่มก็ลุกขึ้นค่อย ๆ ย่องไปที่เก็บคัมภีร์และหยิบเอาไป ตั้งใจจะเอาไปใส่ขุบชีวิตให้แก่นางมันทรวาตีผู้เป็นภรรยา โยคีหนุ่มออกจากบ้านนั้นไปพร้อมด้วยคัมภีร์มหาเวท รีบเร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน มุ่งกลับไปยังภูฐานที่ตนและพรรคพวกช่วยกันเผาศพนางครั้งนั้น พอมาถึงป่าเขาก็แลเห็นพราหมณ์คนที่สองเดินทางกลับมาแล้วหลังจากที่เอาธูริของนางไปโยนแม่น้ำคงคาเพื่อให้นางไปสู่สุคติ และที่ภูฐานนั้นเขานั่งก็นั่งเห็นพราหมณ์ผู้เอื้ออารีของนางมาไปรายนอน กำลังหลับอยู่ในกระท่อมที่สร้างไว้ จึงพูดกับพราหมณ์สหายให้รื้อกระท่อมทิ้งเสีย เพื่อตนจะได้ทำพิธีร่ายมนต์รฤตธูริชีวิต (มนต์ชุบชีวิตให้ฟื้นคืนชีวิต พระศุกรโคมมาจากพระศิวะและสืบทอดกันมาถึงคนรุ่นหลัง) ขุบชีวิตนางขึ้นใหม่ เมื่อรื้อกระท่อมทิ้งแล้วเถาถ่านของนางก็ตกเรียรายอยู่บนพื้นดิน โยคีหนุ่มเมื่อเห็นทุกสิ่งพร้อมแล้วก็เปิดคัมภีร์ร่ายมนตร์อันศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับไปรยพุ่งลงไปในพื้นดินผสมผสานกับเถาถ่าน มีนาฟอจมนตรตั้งกล่าวที่ปรากฏนางมันทรวาตีขึ้นในกองไฟ นางก้าวออกมาจากกองไฟพิริ้วด้วยรูปโฉมอันเปล่งปลั่งงดงามยิ่งกว่าเดิม ราวกับทองคำที่ถูกไฟชำระแล้วมีความสุกปลั่งผุดผ่องฉะนั้น

เมื่อพราหมณ์ทั้งสามแลเห็นนางมันทรวาตีผู้งามเลิศฉายราวเทพอัปสรปรากฏเฉพาะหน้า ต่างคนต่างก็แทบจะคลั่งตายเพราะความรัก และดวงก็ทุมเทียนงูแกงถูรรมลิตีในดวงนางด้วยกัน ไม่มีใครยอมเสียสละแก่กัน พราหมณ์ผู้เป็นโยคีกล่าววา "นางต้องเป็นของข้าเพราะข้าเป็นคนร่ายมนตร์ศักดิ์สิทธิ์ชุบนางขึ้นมาจากความตาย ข้ายอมมีสิทธิ์ในดวงนาง" พราหมณ์คนที่สองเถียงว่า "นางควรเป็นของข้าเพราะข้าเป็นคนเอาธูริของนางไปไปรยลงในแม่น้ำคงคา ทำให้นางสะอาดบริสุทธิ์ด้วยสายน้ำอันศักดิ์สิทธิ์นั้น" และพราหมณ์คนที่สามก็กล่าวขึ้นอย่างเชื่อมั่นเต็มทิวว่า "ข้าเท่านั้นที่ควรจะได้นางเป็นภรรยา เพราะข้าเอาเถาถ่านของนางมาเก็บไว้และบำเพ็ญบะเพื่อนางทุกวัน"

"โอ ราชะ" เวตาลกล่าวยิ้ม ๆ "โปรดตัดสินใจเถาะ ว่าในสามคนนี้นางควรจะเป็นของใคร ถ้าพระองค์รู้แล้วแล้งไม่ตอบ พระเศียรของพระองค์จะต้องแยกเป็นเสี่ยง ๆ"

ฝ่ายพระเจ้าตรีวิกรมเสนาเมื่อได้ยินเวตาลพูดดังนั้นจึงตรัสว่า "ชายคนที่ร่ายมนตร์ทำให้นางคืนชีวิตขึ้นมา นั้นถึงแม้เขาจะต้องการใช้ความสามารถและลำบากลำบากปานใด ก็ควรจะเป็นพ่อของนางเท่านั้น และพราหมณ์คนที่เอาธูริของนางไปสุบแม่น้ำคงคาที่ควรจะเป็นลูกของนางอย่างเดียว ส่วนพราหมณ์ที่เก็บเถาถ่านของนางและคงอยู่ที่ป่าช้าถึงกับสร้างที่อยู่ตรงที่เผาศพนาง และบำเพ็ญบะเพื่อนางนั้นต่างหาก ควรจะได้เป็นสามีของนางโดยแท้ เพราะเขาอยู่กับนางตลอดเวลา มีไต่ทอดทั้งนางไปไหน แสดงความรักอันเต็มคำต่อนางแม่เพียงนอนบนเถาธูริของนางโดยมิได้รังเกียจ"

เมื่อเวตาลได้ฟังพระเจ้าตรีวิกรมเสนาตรัส ดังนั้น เป็นการละเมิดสัญญาที่ตกลงกัน จึงอันตราจากบาปของพระราชชาติกลับไปอยู่ของตน แต่พระราชชาติต้องทนลำบากติดตูดมาตัวมันอีก ทั้งนี้ก็เพราะพระองค์ทรงถือมั่นในสิ่งที่จะให้ไว้แก่โยคีศานติศีล และบุคคลที่มีจิตใจจะเชนพระองค์นั้นไม่ว่าจะเป็นใครก็ยอมจะปฏิบัติเหมือนกันหมด คือต้องทำภาระของตนให้สำเร็จลุล่วงไป ไม่ว่าจะต้องทนลำบากแม่ใหญ่หลวงเพียงไร

ขอขอบคุณที่มา www.lokwannakadi.com/